Luobas po luobo

Tiek dabar, tiek anksčiau vis maga slėptis už trečiojo asmens įvardžio: jam buvo maždaug dvylika ir jis vis dar mėgo sėdėti motinai ant kelių, kai viena prasidėjo ir kita baigėsi. Bet ar galima tiksliai pasakyti to prasidėjimo ir tos pabaigos datą? Mano atve- ju – taip.

Mano vaikystė baigėsi labai menkoje erdvėje; ten, kur aš už- augau, iškart keliose vietose prasidėjo karas. Jis prasidėjo garsiomis linijinio laivo patrankų salvėmis ir pikiruojančių bombonešių staugimu virš Noifarvaserio uosto, esančio priešais lenkų karinę bazę Vesterplatę, tolėliau du šarvuočiai apšaudė lenkų paštą Dan- cigo

senamiestyje, o mūsų „tautos radijas“, stovintis ant indaujos svetainėje keturaukščio nuomojamojo namo pirmo aukšto bute Labeso kelyje Langfūre, tarsi iš geležies nukaltais žodžiais paskel- bė mano vaikystės pabaigą.

Atmintyje įstrigo netgi laikas. Nuo tada Laisvojo miesto oro uoste, šalia šokolado fabriko „Baltic“, ėmė leistis ir kilti ne vien tik- tai civiliniai lėktuvai. Pro mūsų namo stoglangius buvo matyti virš uosto kylantys dūmai, kurių daugėjo kartojantis antskrydžiams ir pučiant nestipriam šiaurės vakarų krypties vėjui.

Tačiau kai bandau prisiminti tolimą „Šlėzvigo–Holšteino“ patrankų dundesį (tas laivas buvo padaręs savo Skagerako mūšyje ir paskui naudojamas tiktai kadetų mokymo

tikslams) arba kaip